

[Alfred Bøgh.]

Københavns amt, som kan komme til at se mærkelige ud; jeg erkender også, at der er rene landkommuner i Vestjylland, hvor til min forbavselse forslaget får en anden virkning, for de har nemlig så lave grundværdier, at de i stedet for en lettelse i virkeligheden vil få en stigning; den er minimal, men forslaget får altså ikke for disse kommuner den virkning, som man havde håbet og troet.

Men som jeg sagde før: hvor er det menneske, der kan fremsætte et lovforslag, som i betragtning af alle de forskellige forhold, der råder i vore kommuner og amter, kan få den tilsigtede virkning helt igennem? Jeg mener fortsat, at vi er nået så nær dette mål som menneskelig muligt.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. A. C. Normann angående det forslag, det radikale venstre har fremsat, at der allerede fra forskellige af mit partis medlemmer er udtrykt stor sympati for i hvert fald enkelte ting i det, måske ikke som helhed — det ved jeg ikke — men i hvert fald har man nogen sympati for tanken.

Men når det ærede medlem hr. A. C. Normann nu vil kæde det sammen med dette her, og hvis alle de problemer, det indebærer, skal løses samtidig med dette, forudsætter jeg, at man godt kan skyde en hvid pind efter en løsning i år, og jeg vil gerne tilføje, at jeg synes, det er så nødvendigt at få en løsning, at man i denne forbindelse har lov at citere det gamle ordsprog: mens græsset gror, dør hørsemor. Og sådan skulle det jo ikke gerne gå.

Jeg mener fortsat, det er nødvendigt at få en øjeblikkelig løsning, og jeg er parat til at medvirke dertil.

Ministerens bemærkninger om, at han sandelig ikke havde beskyldt mig for at være partipolitisk, takker jeg for, men det havde jeg heller ikke lagt i det, jeg sagde. Tværtimod vil jeg takke for de venstresynspunkter, som jeg synes ministeren gav til kende i det, han har sagt her i dag.

A. C. Normann: Det glæder også mig, at det ærede medlem hr. Alfred Bøgh nu udtaler sympati for tanken om at overflytte ejendomsskatterne til kommunerne, og det i form af en grundskyld.

Det er ikke en ny tilslutning, jeg her har fået fra venstres og konservativ side; man har ofte tidligere, så vidt jeg har forstået det, givet udtryk for, at man ønskede at gå i den retning. Men jeg kan ikke se, man behøver at ængstes for, at det skulle være nødvendigt at trække sagen så længe ud af den grund. Det vil ikke være særlig besværligt. Meget hurtigt vil der komme klarhed over, hvilke virkninger det vil få, hvis man forhøjer amtsgrundskylden med 6 promille, hvorved det beløb, amterne bagefter skal udskrive på de enkelte kommuner, bliver så meget mindre, at problemet i det hele taget bliver mindre. I alt fald synes jeg, det er rigtigt at tage det i betragtning nu. Hvis vi i princippet er enige om, at vi ønsker disse skatter ført fra staten over på kommunerne, og det viser sig, at det er mest praktisk at tage dem over amtskatterne undtagen dem, som gælder for bykommunernes vedkommende, vil det være en besynderlighed, hvis man ikke tager det i betragtning, før man går hen og vedtager det foreliggende lovforslag. Jeg tror ikke, det behøver at forsinke hele sagens gang, hvis man gør det.

Johan Asmussen: Jeg havde naturligvis regnet med, at den højtærede indenrigsminister ville replicere til mig med en morsomhed, men jeg havde uægtelig regnet med noget, der var lidt mere morsomt end det gamle paradoks: enhver forandring, selv til det bedre. Jeg tror, den højtærede minister allerede kender mig så godt, at han ved, at jeg i allerhøjeste grad er tilhænger af forandringer, dog kun når de er til det bedre, men i så fald også, når forandringerne foreslås af den høje regering, og meget gerne, når de foreslås af den højtærede indenrigsminister — og jeg har et